

Miroš Svatoň

Natálie Neckářová, Eliška Peterková, Jiří Landík IX. C
ZŠ Novoborská 371 Praha 9

Natálie: Pan Miroš Svatoň už od dětství snil o práci v rozhlase. Vše začalo na jedné letní slavnosti, kde byl jako kluk, a kam přijel rozhlas nahrávat. Panu Svatoňovi se to natolik zalíbilo, že se rozhodl pro kariéru v rozhlase. Vystudoval v Pardubicích Elektrotechnickou průmyslovou školu a po jejím absolvování si začal plnit svůj sen v československém rozhlase Hradec Králové.

Miroš Svatoň: „Byl jsem tam jakoby technik, tudíž jsem se musel učit nahrávat, vysílat, stříhat reportáže. 1. ledna 1965 jsem nastoupil v pražském rozhlase, a pro mě to bylo splnění takového dávného dětského snu.“

Eliška: Jenže léta plynula a pomalu se blížil rok 1968. Nikdo, samozřejmě ani pan Svatoň netušil, co přijde, a jak mu to naruší nejen jeho sen, práci v rozhlase, ale i celý život.

M. Svatoň: „A teď přišel jednadvacátý srpen. Měl jsem normálně ráno práci, jenomže bydlel jsem poblíž rozhlasu a v noci mě vzbudil hukot letadel. Shodou okolností mě potkal můj vedoucí, pan Havlíček, a říká: „Jé, to je dobře, že tě vidím, utíkej rychle na odbavovací pracoviště, je tam nutno rozjet vysílání.“

Jiří: A tak se začalo vysílat. Celý rozhlas se snažil informovat posluchače o aktuálním dění, o okupaci. Otevírala se okna, aby byla slyšet střelba zvenku.

M. Svatoň: „Kolem rozhlasu se brzy objevovali sovětští vojáci, no a bylo jejich snahou se dostat do rozhlasu, aby rozhlas přestal vysílat. Samozřejmě se v každé společnosti objeví jakýsi zrádce, který je uvítal a vedl je do budovy rozhlasu. Jenomže my jsme už byli dohodnuti, že až bude nejhůř, ukončíme vysílání, oni pustí hymnu, a tím pádem rozhlas zmlkne.“

Eliška: Jenže skupina zvukařů a techniků chtěla ve vysílání pokračovat a proto přešla do jiného studia, které bylo v rozhlase zastrčené. Mělo označení „Studio 7“. Nikdo ho neznal, a proto se jevilo jako ideální místo, kde by rozhlas mohl dále vysílat.

M. Svatoň: „V deset hodin jsme to vysílání spustili znovu. Redaktoři tam přišli, někteří, a hlásilo se „Rozhlas je obsazen, zahajujeme vysílání z jiných míst na okraji Prahy.“ A ve skutečnosti jsme byli v budově.“

Jiří: Když se situace v naší zemi pomalu uklidňovala, došlo k jednomu velkému nedorozumění, které pana Svatoně bohužel stálo místo v pražském rozhlase. Po propuštění začal pracovat ve Výzkumném ústavu psychiatrickém v Praze v Bohnicích, kde zkoumal lidský hlas. Nakonec tam vydržel celých deset let.

Natálie: Nakonec sehnal práci v Národním divadle, kde strávil osmnáct let a působil zde až do penze. Práce zde mu i přesto vyhovovala, setkával se tu se svými starými přáteli, herci. Nejkrásnější vzpomínky má ale z dob, kdy byl rozhlasákem. A pro ty, kteří by chtěli být v životě také tak úspěšní a šťastní, a chtěli si splnit své sny, má pan Svatoň jednu radu nad zlato.

M. Svatoň: „To považuju za důležitý i dneska, že děti nebo budoucí absolventi základních škol by měli mít představu, co budou chtít dělat.“